

Στοι ἀγαπημένο καθυμνὸν Ἐ. Ζαχαριάδη
23/2/43

(Γ. Πρωτοβόλης)

Ποιοί σπρηνί ἢ γέρος, ὅ ποιός ἀνδράπινος λογισμός, δά μπορούσε
νά' ωστεύει, ἀγαπητό μας ταίμι, πού δά' υμνάναμε σήμερα
ἐν νιότη σου, ἐν ὀμορφιά σου, ἐν σοφία καί ἐν γενναίᾳ σου;

Ἐ' ἀγαθίασε ζαφνια' ὁ χαγιάς θάνατος καί οὐείδαθε
μέ' βαρὺ καί μαῦρο πέπλο τὰ πάντα· ἐν χρυσῇ νιότη καί
ἐν ὀμορφιά σου, ἐν γνώσει καί ἐν γενναίᾳ σου.

Ἐ' μαί ποί σε' χάσαμε τόσο ἀρέζοισα δέ μένει τόσα
εἶπολ' ἄλλο παρά νά' υμνῶμε γιά τόν χαγιά σου· νά' υμνῶμε,
παῖ' ἐὰ' δαιμονά μονα μπορούμε νά' εὐφραδῶν μὴ τανά' ἐν
ἀγαθῇ καί ἐν εὐλίμῳ, ποί γρέγαμε γιά πάντα.

Ἦσοινα γιά μας ὁ νέος μέ' ἐν πτό' ἀρτία μέρωσση.
ὁ εὐωλιμῶν μέ' ἐν πτό' μεγάς φησολῆς καί ἐν πτό' καγές
ἔσοσχοῖς· ὁ καθυμνῶν μέ' ἐν πτό' σοβαρή ἀνδρική ἐν
ἔσοσχοῖς τοῦ δαυμάου μέσα ἐν κοινωτία. Ἦσον, ἀπά-
νω ἐπ' ὅσα ὁ ἀνδρῶπος, ὁ ἄγνος καί ἀκίβρος ἀνδρῶπος, πτό' μέ'
ἀβεστο μῆρο καί μετωμένη σκέψη μῆσοις νά' πραγμαλο-
ποιῶν ἐν ἰδανιό' ἐν φωτῇ: νά' μῆσοις σάι πραγματιές
ἀνδρῶπος. Ἐπὸ' ἐὰ' μαδυμῶν σου χρόνια καί τὰ χρόνια ἐν
πανεωλιμῶν σου σπουδῶν καί ὁ καθυμνῶν σου ὁλα-
διο, μῆσοις πάντα μ' ἕνα ὄνειρο κα' ἕλρετες πάντα ἕνα καὶ μῶ'
ἐν ψυχῇ σου, ἐν τόσο μῆσοις κα' ἐν γενναίᾳ σου ψυχῇ: ἐὰ'
προβάμεν τοῦ ἑαυτοῦ σου ὁλοῦ, στανδρῶπος σου παρὰ-
δειμ' ἀρετῆς παρὰ νά' μεγαθῶν σὺ ἐν πᾶρδδειγμα τοῦ ἄγμου.
Καί ἔωρα; ποίό μῆσοις μῆσοις περιβάμεν; Παι' ὅ'

αϊτά, και νύχτι ει' ὀμορφιά και σοφία με' ἀρετή,
 πῶς ἔχουνε μέ' μετ' διαζυγί' σαί μαπνός...
 Αἴη! ἀγαπημένε μας ^{ταπεινὴ} συνάδελφε, δὲν ἔχουνε σβίσει για
 μαί και για γένοις που σέ γυρίσαν, οὔτε ἡ γρεβένιου
 μορφοπλασία σου, οὔτε ἡ φουμερὶ σου νύχτι, οὔτε ἡ φάλα
 η' μικυτὴ ἀρετὴ σου. Δὲν ἔδωσαν γιατὶ ἀδύνατο γιὰ
 τόσο φωρα', τόσο χαμπρά' που στέμουν και δα' στέμουν
 για πάντα μπροστά' σὰ μάτια μας. Ἐχάραξες βαθειά'
 γιὰ πορεία σου μέσα σὲ μὴ μὴ ^{μαί} χαλῶναι μου! τὸ δ'
 ὀμορφόχρονα, σαί ^{το} ~~εἶ~~ χαμπρό' ἄσπερ που διασχίφει γοργά'
 τὸ σκρέωμα και σταβαίνει.

Ταγαπημένα μας παιδιὰ, που πλεαδέμουν ἐδῶ ἀγαπημένα
 για τὸ χαρμό' σου, και που μόλις πρόσλασαν να' δουριά' σου
 ταξέ'χασα δῶρα τοῦ πνεύματος σου, με' οἱ συνάδελφοί σου,
 σου τὸ ἀπόσχοιται, πῶς δὲν δα' σέ ξεχά' σου.

Δαίχνοσαι γιὰ ἐπιέριση και γιὰ ἀγάου σου και
 ἐπράντας γιὰ ἀπόσχοι σου κίτ' οἱ μαδουλέ' τοῦ ἔργου
 καλαβόουν σὲ σπορ' σου τὸ πλεσαν ~~τοῦ~~ μέ' γιὰ δερμ
 εἰχί: νὰν' ἐραφρό' τὸ χῶμα που δα' σέ σμετάσθι. Αἰωνία σο
 αἰ μὴ μὴ!

Αἴη: Ὁ πῶς σὺ μὴ δα' σαί, ἀγαπητὴ συνάδελφε, εἶσαι ὁ δα' σαί
 γιὰ νύχτι δὲν εἶναι τὸ μεσοπνεύμα και ἄδύνατο ἀποσχοι να' δῶται τὸ
 πῶς πλεσαν καστῶς. Μα' ὁ δὲμος σου δα' σαί σὲ δῶναι δὲν
 σὺ μὴ δὲν, μετ' και πῶς τὸν ξα'ρῶσαι. Ἄσπερ τὸν μὴ δὲν που πῶς
 σὺ μὴ και τὰ ξα'ρῶσαι ὅσα εἶναι μα' δὲν και τὰ ξα'ρῶσαι γιὰ
 τὰ μὴ δὲν.